

[Handelsministeren.]

kritik af bestemmelsen om de vejledende udtalelser, der er omtalt i § 4, stk. 3. Om baggrunden for denne bestemmelse vil jeg gerne først sige, at det offentlige priser og takster spiller en ikke ringe rolle for den almindelige prisudvikling. I en bredt anlagt politik, som stiler mod størst mulig prisstabilitet, er det derfor efter min opfattelse rimeligt og nødvendigt at have opmærksomheden henvendt også på, hvad der foregår i den offentlige sektor. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at der af de pris- og takstfastsættende myndigheder også tages hensyn til virkningerne på den almindelige prisudvikling. At dette måske ikke altid vil ske eller sker i fuldt omfang, kan have sin baggrund i, at man inden for den offentlige sektor sjældent er udsat for konkurrence og i øvrigt kan lade andre betragtninger end de omkostningsmæssige indgå i overvejelserne. Sådanne andre betragtninger, f. eks. fiskale eller hensynet til størst mulig selvfinansiering, kan være fuldt legitime, men man må altså blot være opmærksom på, at sådanne hensyn kan føre til prisfastsættelser, som er ude af takt med den øvrige prispolitik. Paragraffen anfægter ikke de offentlige myndigheders adgang til selv at ansætte deres priser og takster. Monopoltilsynets udtalelser er vejledende, og vedkommende myndighed er i princippet frit stillet i sin prisfastsættelse, men det ligger i sagens natur, at jeg dog knytter forhåbninger til, at de pågældende offentlige myndigheder vil tillægge monopoltilsynets betragtninger fornøden vægt, ligesom jeg faktisk tror på, at finansudvalget, som er besluttende myndighed på nogle af de områder, der er nævnt i listen, vil være interesseret i disse vurderinger.

Jeg tror ikke, at nogen anden instans, som det har været nævnt, vil være bedre egnet til at afgive sådanne udtalelser end monopoltilsynet. Når formålet er at afstemme det offentlige takstpolitik på centrale offentlige områder med de prismæssige bånd, der er lagt på erhvervslivet, må det naturlige forum for en sådan vurdering være dette organ.

Naturligvis vil en sådan bestemmelse give anledning til nogen administration i monopoltilsynet. Omfanget af administrationen begrænses imidlertid af, at udtalelserne

efter ændringsforslaget kun skal gives for en række for det almindelige forbrug særlig betydningsfulde leverancer og ydelser i den offentlige sektor, og for nogle af disse ydelser gælder det i øvrigt, at monopoltilsynet beskæftiger sig med prisfastsættelsen på tilsvarende områder inden for den private sektor; tilsynet er derfor ikke uvant med pris- og takstfastsættelser inden for disse områder.

Jeg mener derfor, at denne bestemmelse er et naturligt led i den prisstabiliseringspolitik, som lovforslaget som helhed sigter imod, og jeg synes ikke, at bestemmelsen på urimelig måde gør indgreb i det lokale selvstyre. Administrationen vil blive overkommelig for monopoltilsynet. Dertil kommer så, hvad jeg også vil nævne, at de første udtalelser, som vil fremkomme, naturligvis ved deres offentliggørelse også vil blive studeret af andre og vel for andres vedkommende kan tjene som en vis vejledning.

Megen opmærksomhed har dette lovforslags forbindelse med arbejdsmarkedet og det nys vedtagne mæglingsforslag vakt. Lad mig sige herom, at jeg fuldt og helt kan dele glæden over den arbejdsfred, der i de kommende 2 år er sikret gennem mæglingsforslagets vedtagelse. Jeg går ud fra, at det for parterne har været en forudsætning, at de forhøjelser af normallønssatserne og mindstebetalingerne, som var indbygget i mæglingsforslaget, ikke fører til en hertil svarende forhøjelse af det almindelige lønniveau, og dette finder jo også direkte udtryk i mæglingsforslaget, hvor det siges, at noget sådant ikke bør kunne ske. Holder denne forudsætning ikke, sådan at vi igennem en længelidning af nogenlunde tilsvarende omfang, som vi har oplevet den igennem de senere år, får en forhøjelse af det almindelige lønniveau svarende til disse satsforhøjelser, finder jeg det vanskeligt at fæste tillid til, at forslaget ikke vil betyde en svækkelse af vor konkurrenceevne. I så fald vil resultatet blive lønstigninger, som vi har kendt dem i de senere år, på 10-12 pct. årlig, og erfaringerne viser, at lønstigninger af det omfang overstiger fremgangen i produktiviteten og derfor er ensbetydende med prisstigninger og svækkelse af konkurrencen. Mæglingsforslagets forligsgrundlag må derfor ikke følges op af en længelidning af hidtil kendt omfang.

Jeg skal yderligere tilføje, at fører de løn-